

os nu meget stærkt Konjunkturerne fra før Krigen. Alle disse Spørgsmaal egner sig imidlertid bedst til Overvejelse i et Udvalg og til dér at drøftes med Ministeren, og jeg skal derfor ikke opholde mig videre ved dem.

Der er dog en Side af Sagen, som jeg gerne vil gøre opmærksom paa. Det vil erindres, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder havde givet Tilsagn om, at Lovforslaget, før det blev fremsat, skulde blive forelagt Jernbaneraadet til Erklæring; forskellige Forhold bevirkede imidlertid, at man ikke naaede dette, men andre Forhold har nu bevirket, at det er trukket saa længe ud med Lovforslagets Behandling her i Tinget, at det alligevel er kommet til Forhandling og Erklæring i Jernbaneraadet først, og Raadet har givet Lovforslaget som Helhed sin uforbeholdne Tilslutning. Jernbaneraadet har gjort en Henstilling paa et Punkt, som meget vel kunde ordnes administrativt, men Spørgsmaalet er omtalt i Lovforslagets Bemærkninger, og derved er man kommet til at sysle med det. Det drejer sig om Lempelserne med Hensyn til Vognladningstakster for smaa og store Vogne. Man har fra forskellige Sider ønsket den Lettelse af 10 pCt. for 10,5 Tons Vogne, som har været givet under visse Forhold, bibeholdt, men Administrationen har ønsket at gaa bort fra den og først give Lempelsen ved 13,125 Tons Vogne, naar de var ladet med 12,5 t Fragt. Jeg tror, jeg tør sige, at man fra forretningsmæssig Side i alle Lejre i Landet har ønsket, at man skulde blive staaende ved det gamle. Denne Side af Sagen er blevet ret stærkt drøftet i Jernbaneraadet, og dette vedtog følgende Henstilling, som jeg med Formandens Tilladelse gerne vil oplæse: „Jernbaneraadet. Christiansborg, den 8. December 1921. I Anledning af den højtærede Ministers Skrivelse af 29. f. M., hvori Ministeren udbeder sig Jernbaneraadets Udtalelser over det i Folketinget den 23. f. M. forelagte Forslag til Lov om Ændringer i Statsbanernes Takster m. m., skal jeg under Henvisning til de ifølge det stenografiske Referat fremsatte Bemærkninger og tagne Forbehold meddele, at Raadet i alt væsentligt kan slutte sig til Takstforslaget og tilraade, at Lovforslaget ophøjes til Lov. Dog maa man finde det uheldigt, at Administrationen — som omtalt i Bemærkningerne til Lovforslaget — har til Hensigt i Forbindelse med de foreslaaede Nedsættelser af Godstaksterne at foretage en Ændring i Reglerne for Vognbestilling og Udregning af Fragten for Vognladningsgods.

Raadet henstiller derfor, at den nu indrømmede Fragtrabat af 10 pCt. for Benyttelse af 10,5 Tons Vogne ikke ganske bortfalder, men nedsættes f. Eks. til 8 pCt., naar der samtidig indrømmes en passende højere Rabat, f. Eks. af 12 $\frac{1}{2}$ pCt., ved Benyttelse af 13,125 Tons Vogne, saafremt der betales Fragt for mindst 12,5 t“. Dette mener jeg at turde henstille til den højtærede Minister at tage under nøje Overvejelse, idet det efter min Mening er et Krav, man ikke bør overhøre, og Jernbaneraadet har anset det for nødvendigt saa indtrængende som muligt at henstille til Ministeren, at Forholdet ordnes paa den her nævnte Maade.

Jeg skal ikke fordybe mig i Detaljerne i Lovforslaget, idet jeg, som sagt, tror, at det egner sig bedst til Drøftelse og Forhandling med Ministeren i et Udvalg. Men jeg vil udtale det Ønske, at det maa lykkes at faa dette Lovforslag ophøjet til Lov i saa nær Fremtid som muligt. Jeg tror ikke, Loven vil bringe idel Glæde, men jeg tror, at ogsaa de foreslaaede Lettelser, som ikke er betydningsløse, men paa visse Punkter ret betydningsfulde, vil blive forstaaet paa den Maade, hvorpaa jeg synes, de maa forstaaes, nemlig saaledes, at Tidens økonomiske Forhold har bevirket, at man ikke har turdet gaa videre. At der ved Nedsættelsen af Taksterne og Tillemelsen af Forbindelsen mellem Statsbanerne og Privatbanerne risikeres en Nedgang paa sandsynligvis indtil 30 Mill. Kr., er jo ikke noget overordentlig lyst Billede, men Skridtet maa tages, fordi man erkender, hvad Ministeren vist ogsaa udtalte i sin Forelæggelsestale, at man maa imødekomme Kravet om at komme bort fra Krigskonjunkturerne Priser ogsaa paa dette Omraade og faa Taksterne bragt saa langt ned, som man i Øjeblikket tør risikere. Derfor mener jeg, at selv om der vil blive fremsat mange og store Ønsker, maa man her gøre sig klart, at der maa tages et vist Forbehold overfor dem, ikke fordi det er behageligt, men fordi det er nødvendigt at faa nogenlunde økonomisk Balance ogsaa paa dette Omraade. Jeg venter, som sagt, ikke, at vi skal opnaa Overskud til Dækning af Renten af de Beløb, der staar i vore Statsbaner, ikke en Gang, at vi naar Balance mellem Udgift og Indtægt, men jeg har det Haab, at det vil blive forstaaet, at Gennemførelsen af dette Lovforslag, selv om det stiller ret store Krav til Forretningslivet og til Befolkningen som Helhed, er nødvendig, for at man kan opnaa økono-